

*Библиотека
за детене*

МОРСКИ ПРИКЛЮЧЕНИЯ

Разкази от известни писатели

АРТЪР КОНАН ДОЙЛ | ДЖЕК ЛОНДОН |
ДЖОУЗЕФ КОНРАД | ЕДГАР АЛЪН ПО |
УЙЛЯМ ТРЕЙВИС | ДЖЕЙМЗ ХАРПЪР

Издателство
 ПАРИТЕТ
РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

МОРСКИ ПРИКЛЮЧЕНИЯ. Разкази от известни писатели / Поредица „Библиотека за четене“, 256 стр.

Автори: Артър Конан Дойл, Джек Лондон, Джоузеф Конрад, Едгар Алън По, Уилям Трејвис, Джеймз Харпър

Превод: Таня Балова; Сидер Флорин; Тодор Вълчев, Георги Тодоров

Величието на природата, силата на човешкия дух, любовта към живота и непосредствената им искреност превръщат произведенията на Джек Лондон, Артър Конан Дойл, Едгар Алън По, Джоузеф Конрад, Уилям Трејвис и Джеймз Харпър в любима класика на поколения читатели, които и днес продължават да ѝ се възхищават. Събраните в този сборник разкази са обединени от темата за морето и за хората, които обикалят целия свят по вода векове наред. Кой не би се вдъхновил от идеята да е помощник-капитан на кораб, пътуващ за Банкок, макар да е едва на двадесет години? Или пък да е ввлечен в мистериозна история с един продълговат сандък, криещ странна тайна? А може би пленен от страшната история за изчезването на хора на далечен остров и изпълненото с любопитни подробности разследване на тази загадка?

Суровата романтика на морските приключения в разказите е представена заедно със задълбочени разсъждения върху проблемите на човешкото битие, на фона на което художествените герои нито за миг не губят смелост и присъствие на духа.

За поръчка на книги от сайта www.paritetbg.com

20 % отстъпка.

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-453-1

Съдържание:

АРТЪР КОНАН ДОЙЛ	
ПЛАВАНЕТО НА ДЖЕЛАНД	5
„БУЙНАТА САРА“	19
ОСТРОВЪТ НА ПРИВИДЕНИЯТА	35
ЕДГАР АЛЪН ПО	
ПРОДЪЛГОВАТИЯТ САНДЪК	54
ДЖОУЗЕФ КОНРАД	
ПЛЕННИЧЕСТВО	74
МЛАДОСТ	89
ДЖЕК ЛОНДОН	
ПОД ПОЛУБНАТА ТЕНТА	141
СЕМЕТО НА МАК КОЙ	154
УЙЛЯМ ТРЕЙВИС	
С ХАРПУН В СРЕДИЗЕМНО МОРЕ	201
ДЖЕЙМЗ ХАРПЪР	
ДЪЛГАТА СЯНКА	223

АРТЪР КОНАН ДОЙЛ

ПЛАВАНЕТО НА ДЖЕЛАНД

Ние преместихме креслата си около камината, запалихме по една цигара и приятелят ни, англо-японец по произход, подхвана своя разказ.

– Оттук до Жълто море е доста далеч и много е възможно никой от вас да не е чувал за ялбота¹ „Матилда“ и какво се е случило на борда му с Хенри Джеланд и Уили МакИвой.

Средата на шестдесетте години беше епоха на големи вълнения в Япония. Нещата се случиха малко след бомбардировките на Симоносаки, преди началото на революцията. Сред туземците имаше партия на торите и партия на либералите и тези две партии спореха дали да изколят всички чужденци или не.

Хора, които живеят в подножието на вулкан и всеки момент очакват той да изригне, стават отчаяно смели. Но тази отчаяна смелост се проявява само в началото. Постепенно човек става по-предпазлив и гледа да не рискува. Животът никога не изглежда по-прекрасен, както когато сянката на смъртта започва да се спуска над него. Тогава

---

¹ Ялбот – широка лодка с шест гребла. - бел.прев.

времето е твърде скъпоценно, за да го пилеем напразно, и човек бърза да се наслади на всеки миг от съществуването си. Така мислехме тогава в Йокохама.

По онова време един от главните членове на европейската колония беше Рандолф Мур – голям експортен предприемач. Неговите кантори се намираха в Йокохама, но той живееше предимно в Лем, в собствената си къща. Когато заминаваше, оставяше работата в ръцете на главния си служител Джеланд, когото познаваше като много енергичен и решителен човек. Но понякога енергията и решителността са отрицателни качества и дори не съвсем удобни, например когато се обръщат срещу самите нас. Играта на карти – ето това беше нещастieto на Джеланд. Той беше дребен на ръст, с тъмни очи и черна къдрава коса. Всяка вечер човек можеше да го види неизменно на едно и също място, отляво на крупнето на игралната маса у Метисън. Дълго време той печелеше и живееше в по-голям лукс от работодателя си. После късметът му изневери, той започна да губи и след около седмица-две двамата с партньора му останаха без нито грош в джоба.

Негов партньор беше един чиновник, който служеше в същата кантора, висок млад англичанин с жълта коса, на име МакИвой. Отначало той беше много добро момче, но в ръцете на Джеланд стана по-мек от восък и скоро се превърна в бледо негово подобие. Двата бяха неразделни, но пътя чертаеше Джеланд, а МакИвой го следваше. Аз и

неколцина от приятелите ми се стараехме да вразумим младежа и да го убедим, че този път няма да го доведе до нищо добро. Той лесно се оставяше да му повлияем и явно беше готов да се поправи, но щом на сцената излезеше Джеланд, МакИвой отново изпаднаше в негова власт. Може тук да е действал животинският магнетизъм или друга подобна сила, но независимо от всичко малкият Джеланд можеше да прави с големия МакИвой каквото си поиска. Дори след като изгубиха всичките си пари, те продължаваха всяка вечер да заемат местата си на игралната маса и с алчни очи да гледат как спечелилият загребва купчинките злато.

Накрая, една вечер, не можаха да издържат да не играят. Джеланд не понесе да вижда как другите печелят по шестнадесет пъти по ред, а той не може да заложи нищо. Пошушука си с МакИвой и после каза нещо на крупнето.

– Разбира се, мистър Джеланд – отговори му крупнето, – вашият чек е равностоен на пари.

Джеланд подписа чека и го заложи на черно. Падна се поп купа и крупнето прибра чека. Джеланд пламна от гняв, а МакИвой преbledня. На масата бе хвърлен друг, по-тлъст чек. Падна се деветка каро. МакИвой скри лицето си от отчаяние.

– Кълна се в бога, че не искам да губя! – промърмори Джеланд и хвърли на масата чек, още по-тлъст от двата предишни.

Падна се двойка купа. Няколко секунди по-късно двамата приятели вървяха по улицата и хладният нощен вятър освежи пламналите им лица.

– Сигурно вече се досещаш какво трябва да направим – каза Джеланд и запали пура, – ще прехвърлим на текущата си сметка парите от кантората. Няма от какво да се страхуваме, защото преди Коледа Мур няма да проверява книжата. Ако спечелим, лесно ще върнем взетата сума преди проверката.

– Ами ако не спечелим? – с трепнал глас попита МакИвой.

– Стига, приятелю, бива ли да си толкова страховлив? Ако се държим здраво един за друг, ще успеем. Утре вечер ти ще пишеш чековете и ще видим дали твоят късмет е по-голям от моя.

МакИвой не беше по-голям късметлия от Джеланд и когато на другата вечер приятелите станаха от игралната маса, бяха прахосали повече от 5000 лири от парите на шефа си. Но Джеланд продължаваше да не губи надежда и присъствие на духа.

– До ревизията на книжата имаме още цели девет седмици – каза той. – Ще успеем да се реваншираме.

Същата вечер МакИвой се прибра в жилището си, измъчван от срам и разкаяние. Когато беше заедно с Джеланд, се чувстваше по-смел. Но щом остана сам, изведнъж проумя целия ужас на положението си, пред него възкръсна образът на старата му майка, която живееше в Англия и толкова се гордееше, че момчето ѝ е получило добра работа, и тогава го обзе безумно отчаяние. Въртеше в леглото, измъчван от безсъние и разкаяние, когато изведнъж дойде Джеланд. Държеше в

ръката някакво листче.

– Съжалявам, че те безпокоя, Уили – каза той.

– Виж какво. Нашата игра свърши. Тази хартийка ме чакаше у дома. Мур пише, че пристига в понеделник сутринта да провери книгата.

– В понеделник? – продума Мак Ивой. – Днес е петък!

– Не, събота е, синко, и е три часа през нощта. Нямаме много време.

– С нас е свършено! – извика Мак Ивой.

– Свършено е, разбира се, ако продължаваш да крещиш така – рязко каза Джеланд. – А сега, Уили, действай според указанията ми.

– Ще направя всичко каквото кажеш, всичко.

– А така. Трябва да се борим и да загинем заедно. Аз от своя страна заявявам, че в никакъв случай няма да седна на подсъдимата скамейка. Разбираш ли? А ти?

– Какво искаш да кажеш? – попита Мак Ивой и от страх пристъпи назад.

– Че и на двамата ни е писано да умрем и че за това е достатъчно да натиснем спусъка. Кълна се, че жив няма да се дам. Ще се закълнеш ли и ти? Ако не, оставям те в ръцете на собствената ти съдба.

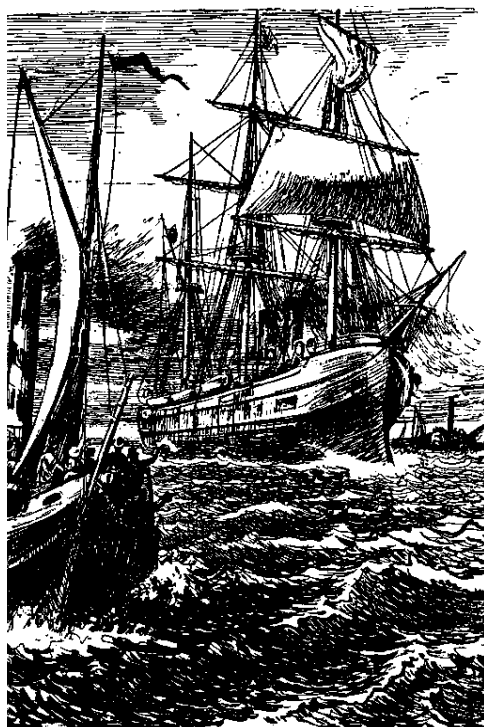
– Добре. Ще направя всичко каквото кажеш. Кълна ти се.

– Гледай да спазиш клетвата. Сега разполагаме само с два дни, за да намерим някакъв изход. Ялботът „Матилда“ се продава напълно оборудван и готов за отплаване. Ще купим него и всичко,

което е необходимо за път, но първо ще вземем от кантората всички останали там пари. А те са 5000 лири и са в огнеупорната каса. Вечерта, когато се стъмни, ще ги отнесем на „Матилда“ и ще отплаваме за Калифорния. Няма какво да се двоумиш, синко, защото не ни е останал никакъв друг изход. Или трябва да го направим, или да загинем.

– Ще направя каквото кажеш.

– Добре. И по-смело, бъди готов за всичко, защото ако Мур започне да ни подозира и дойде преди понеделник, тогава... – Джеланд се тупна по джоба на жилетката и многозначително погледна приятеля си.

На другия ден всичко вървеше съвсем според замисъла. Купиха „Матилда“ без никакви проблеми, и макар тя да беше твърде малка за толкова далечно плаване, това беше главното ѝ предимство, защото ако беше с по-големи размери, двамата мъже едва ли щяха да могат да се справят с нея. През деня се запасиха с вода, а когато се стъмни, двамата чиновници пренесоха парите от кантората на „Матилда“ и ги заключиха на тайно място. Към полунощ, без да бъдат подозрения, полека събраха всичките си неща, в два часа през нощта бяха вече на „Матилда“ и вдигнаха котва. Тяхното отплаване беше забелязано, разбира се, но всеки си мислеше, че това са двама спортисти аматьори, които искат да използват неделния ден, за да си направят разходка по море. Никой дори не подозираше, че тя щеше да приключи или на брега на Америка, или на дъното на океана. От югоизток подухваше лек ветрец и малката лодка бързо се понесе напред. Но на седем мили от брега вятърът изведнъж стихна, „Матилда“ спря неподвижно и леко се залюля върху морските вълни. За цял ден приятелите не напреднаха нито миля и вечерта все още виждаха Йокохама на хоризонта.

В понеделник сутринта Рандолф Мур пристигна и веднага отиде в кантората си. До него бяха стигнали слуховете, че двамата му служители пилели пари и живеели в разкош, и това го накара да пристигне по-рано от предвиденото, за да провери книгата на кантората. Но когато видя на прага тримата младши служители с ръце в джобовете,

разбра, че се е случило нещо сериозно.

– Какво означава това? – рязко попита той.

– Кантората е заключена, не можахме да влезем
– отговориха чиновниците.

– Къде е мистър Джеланд?

– Днес не е идвал.

– А мистър МакИвой?

– И той не е идвал.

Рандолф Мур се навъси още повече.

– Трябва да разбием вратата – каза той.

В Япония, тази страна на земетресенията, къщите не се градят много здрави. Вратата лесно бе разбита и всички влязоха в кантората. Останалото е ясно и без да го описвам. Огнеупорната каса беше отворена, парите ги нямаше и заедно с тях бяха изчезнали и двамата чиновници. Мур веднага започна да действа.

– Къде ги видяхте за последен път?

– В събота купиха „Матилда“ и отплаваха.

В събота! Нещата изглеждаха безнадеждни, те са разполагали с цели два дни. Но може нещо да ги е забавило. Мур се завтече към пристанището и през далекогледа се взря в морето.

– Боже всемогъщи! – извика той. – Там в далечината „Матилда“ още се вижда. Ще хвана тези негодници в края на краищата!

Но изведнъж възникна една пречка. Никъде не се виждаше свободен параход и Мур място не можеше да си намери. Над възвишенията започнаха да се трупат облаци и по всичко личеше, че иде буря. Рандолф Мур взе полицейския параход с

въоръжения отряд от десетина човека и тръгна да настигне „Матилда“.

Измъчени от безрезултатното очакване на попътен вятър, Джеланд и МакИвой забелязаха тъмното петно, което се отдалечаваше от брега и приближавайки, започна да се увеличава. Накрая разбраха какво е – параход, пълен с хора, и блясъкът на оръжието ги накара да се досетят, че тези хора са въоръжени полицаи. Джеланд погледна небето, заплашващо с буря, провисналите платна на „Матилда“ и приближаващия параход.

– Нас търсят, Уили – каза той. – Кълна се в Бога, че ние сме най-големите нещастници на света, защото небето обещава вятър и след час-два щяхме да сме се понесли напред.

МакИвой започна да стене.

– Е, не изпадай в сантименталности, приятелю – продължаваше Джеланд. – Това е полицейският параход и сред другите там виждам стария Мур. Той им е платил добре за услугата.

МакИвой седеше превит на палубата.

– Майчице моя! Моя клета стара майчице! – повтаряше той разридан.

– Във всеки случай тя няма да чуе, че синът ѝ е бил на подсъдимата скамейка – каза Джеланд. – Моите родители никога не са се грижили кой знае колко за мен, но заради тях ще гледам да умра с чест. Не бива да си толкова малодушен, Уили. Нашата песен е изпята. Да те благослови Бог, стари приятелю Уили! Ето ти револвера.

Джеланд го зареди и го подаде на приятеля си. Но той се дръпна с ужас и вик. Джеланд погледна приближаващия параход. Беше само на няколкостотин ярда от тях.

– Няма време да се двоумиш! – строго каза Джеланд. – Дявол да го вземе! Дръж се като мъж, в края на краищата. Какво се плашиш? Нали се закле!

– Не, не, Джеланд!

– Е, добре. Но кълна се, че няма да ни хванат живи. Готов ли си?

– Не мога! Не мога!

– Тогава ще го направя за теб.

От парахода видяха, че Джеланд се наведе напред, отекнаха два револверни изстрела, но преди още димът да се разсее, стана нещо, което накара полицията да забрави за „Матилда“ и да се замисли само за своето спасение.

Защото в същия миг се разрази буря – един от онези кратки и внезапни вихри, каквито връхлитат често в тукашните морета. Платната на „Матилда“ се издуха от вятъра и тя се понесе като подплашена птица. Попътният вятър я тласкаше напред и по издигащите се вълни лодката се плъзгаше по-лека от перо. Параходът напрегна всичките си сили, за да я настигне, но тя продължи да се носи напред и скоро изчезна в мрака на бурята, за да не се появи никога вече пред очите на смъртните. Параходът обърна назад и успя да стигне до Йокохама, макар че за малко да претърпи крушение.

Ето как „Матилда“ с товар от 5000 лири и две мъртви тела на палубата замина на плаване през Тихия океан. Какъв беше краят на плаването на Джеланд не знае никой. Може ялботът да е отишъл на дъното по време на бурята или да е бил открит от някой търговски кораб, чийто собственик е използвал товара на „Матилда“ и е можел добре да мълчи, а може още да се носи по безкрайния простор на океана, гонена от вятъра ту на север към Берингово море, ту на юг към Малайските острови. По-добре да оставим разказа незавършен, отколкото да развалим истинското произшествие с някакъв измислен край.

